

MINCIUNA SI CRIMA SUNT LĂUDATE DE CONDUCĂTORII COMUNISTI

În timp ce dispozitiile de executare a prevederilor Decret.89 erau puse l-a punct și autocamioanele își făcuseră plinul cu benzină, pe 18 Sept. 1958 ministrul de Interne Alexandru Drăghici în Analiza "muncii" sefilor de regiuni s'a arătat profund nemulțumit. Totuși a găsit cuvinte de laudă pentru Gheorghe Crăciun și Aurel Mois care au "muncit" cu multă răbdare obținând rezultate bune în reg. Stalin, unde au dat lovitură dusmanului, arestând elemente diversioniste care încercau încrearea să arunce în aer trenuri în timpul evenimentelor din Ungaria. Cei doi călăi au arestat organizatii care duceau activitate de ani de zile, probabil referindu-se la grupul partizanilor din Făgărași și la încenările lotului Seremet și mai ales al preotului Ilie Piso din Zărnești. Acest ^{u. t. a. m. s.} act a fost țesut din imaginatia bolnăvicioasă pe care numai securitatea o putea avea. Urmărindu-se, în timpul răscăleii din Ungaria să aresteze și pe național tărăniști, a recurs Crăciun la un escroc încadrat la pedeapsa cu moartea pentru sabotaj să-l facă, în schimb schimbării încadrării, să declare că a executat fraudă din cadrul Băncii Agricole a împărțit rolurile: din cadrul Băncii Agricole a împărțit rolurile:

Escrocul Mitan urma să saboteze colectivele;

Lazăr Eugen (PNT-ist) trebuia să saboteze Gostatele;

Dragoș Neștea (PNT-ist) să saboteze cooperativele.

Se urzise un complot antigovernamental cu implicatii și în alte regiuni. Până la urmă expertiza a dovedit că prof. A. Herlea nu are nici un amestec, dar Mitan a dat unele informații cerute de securitate, că încă de la Canal național tărăniștii complotau. Și ca recidiviști au fost arestați preotul Ilie Piso și doctorul Axente Gogonea, amândoi din Zărnești-Brasov. Nu i-a fost greu securității să-i "convingă" pe cei doi că prof. A. Herlea primise dispoziție de la Mihai Popovici să treacă la organizarea PNT-ului.

Si doctorul cu popa, bine sfătuit, au pus la punct sedința, ca având loc pe 20 Iulie 1954, cu ocazia zilei onomastice a preotului în locuința acestuia, de la Zărnești. S'a întocmit și o schiță indicând locul fiecărui la masa unde se spunea că au avut loc discuțiile, iar numele au fost furnizate de Ch. Crăciun și A. Mois.

Printre cei indicați se numărau Herlea, Ilie Piso, A. Gogonea, Mălușelu, Eugen Lazăr, Silviu Metianu, ing. Tătule, Mardare Mateescu, avocat Silviu Suciu, Iosif Scorțeași alții până la 18 persoane. După doi ani de anchete a făcut din oameni, neoameni, Metianu înebunise, Eugen Lazăr scuipa sânge și-i afectase coloana vertebra la, alții desfigurati. După atâta muncă, Mois și Crăciun i-a constituit în lot, cerându-se pedeapsa capitală lui A. Herlea.

Astfel a ajuns înscenarea la Tribunal. După ce s'a ridicat cortina a început bălciul. Oamenii schilodiți după munca lui Crăciun au început să se certe pe "scenă", jumătate susținând că n'au fost și nici n'au auzit invențiile celeilalte jumătăți care nu mai putu-se supărta torturile, declara că au fost și arătau lângă cine a stat în timpul "ospătului" de la părințe. Erau între participanți multi care nu se cunoscuseră niciodată.

Cel cărui i se ceruse moartea l-a rugat pe presedinte să deschidă dosarul și să constate că pe 20 Iulie era închis, eliberându-se pe 15 Aug. Presedintele constatând acest lucru a rămas și el stupefiat și a amânat judecarea pe a doua zi. La reluarea judecării, "muncitorii" securității l-au adus pe Mitan care a declarat că a auzit când la Canal, Herlea dădu-se instrucțiuni doctorului Gogonea să treacă la organizare după eliberare.

Presedintele a reținut "inovatia" și la condamnat pe Herlea la 15 ani. Acest exemplu de muncă era evidențiat de tartorul călăilor de la regiunea Stalin, care a făcut să curgă sânge nevinovat

și să geamă închisorile. Si totul era făcut de securitatea care era parazitara pe spatele detinutilor, hrănindu-se și luând salarii din averile confiscate de la victime. Ca să nu intre în "somaj" se da ordin să se inițieze alte înscenări.

Si tot cu aceea ocazie Drăghici le-a dat ordin tuturor călăilor prezenti că "nu trebuie să fim linistiti atâta timp cât conlucrările de elemente dușmănoase sunt pe teritoriul țării și nu sunt încadrate informativ... Chiar în școli trebuie să se lucreze, fiindcă și în școli se fac unele comentarii dușmănoase... fiindcă nu se poate spune că un agent nu are nimic de sesizat organelor de securitate atunci când se întâlnesc cu el... Dacă ofiterul operativ are prea mulți agenți și nu pot fi cuprinși de ofiterul respectiv, atunci se crează rezidența. Dacă de exemplu, pe o comună ai 7-8 sate cu concentrări dușmănoase în comună și ofiterul respectiv mai are încă 5-6 comune de soiul acestora, nu se poate întâlni cu toți agentii, atunci în comuna respectivă se crează rezidența... Repet, agentii care duc activitate în unele concentrări dușmănoase, elemente cunoscute ca legionari, național-tărăniști, care au lucrat cu noi un timp îndelungat, nu este necesar să fie predați rezidenților, este necesar să se țină cu ei legătura separat și direct... Ori ce recrutare de agenți trebuie să aibe ca bază obiectivul, să se vadă dacă agentura poate lucra pe lângă obiectiv, dacă nu poate, nu are nici un rost să-l recrutăm. Informațiile în general, în sate sau comune o să le ai și de la secretarul organizației de partid sau presedintele sfatului popular și pentru aceasta nu-ți trebuie agenți. Agentul are drept scop lucrarea elementelor dușmănoase din comune... Frontul nostru de luptă împotriva dușmanului se va lărge și acțiunile noastre vor crește."

Aceste măsuri de represiune excesive prin arestări generalizate, fără motiv, chiar provocări și înscenări dublate de măsuri de înțesarea satelor cu agenți, mergând până la creerea de rezidențe, dovedeau că se făceau pentru asigurarea retragerii trupelor rusești și de securitate internă, în cazul unei eventuale înăsprirea a situației internaționale din cauza Orientului Mijlociu și a Egiptului,

Pentru a ne da șeama în ce perioadă trăiam este cazul să amintim că această creatură blestemată a lui Gheorghiu-Dej, din 1951 când fusese pus în funcții de stat, de unde pornise cu 42.187 informatori și până la această analiză ridicase numărul informatorilor la circa 150.000, ridicând delatiunea la "virtute" de stat. De aici înainte fiind la jumătatea drumului său "glorios" și până în 1965 va mări numărul acestei tagme nenorocite la circa 400.000 și cu ajutorul ei se lauda că "a frânt coloana vertebrală a neamului românesc, a zdrobit, nimic, a stârpit întreaga reacțiune și pe toți dușmanii de clasă"

În acest an 1958, la început de cumplită prigoană deslăntuită de Gheorghiu-Dej și Drăgici, a căzut și poetul-doctor tămăduitor "fără de arginți" Vasile VOICULESVU - ca victimă a delatiunii informatorilor. După ani recitând poezia "Bucegii" a acestui vrăjitor al condeiului, rămâi impresionat de plasticitatea imaginilor și te întrebă dacă poetul se gândise atunci că-i va fi dat să cutreiere prin abisul creat de omul devenit fiară:

"Tot trupul lor e numai gherle cu funduri încă nezărite,
Prăpăstii oarbe, guri de iaduri, ce nu văd nici o auroră,
Cazne groaznice și ocne..."

Vasile Voiculescu

Ridicat în miez de noapte, îmbrâncit ca pe un orb pe scări în-tortochiate s'a trezit aruncat în hruba rece ca de piatră, în plină vară, ce purta numele celui ce fusese mutilat cu secera, de fiu său. Si cum din sângele lui Uranus răspândit pe pământ s'au născu "furiile", acum le era dat oamenilor să le vadă deslănțuindu-se sălbatec asupra lor. Intrat aici, în subsolul din fața statuii pompierilor, în loc să fie salvat, poetul Vasile Voiculescu asista la materializarea versurilor prin care își vedea crescând sicriul:

"O, brad frumos, o, brad frumos...

Ce înalț și urias îmi crești cosciugul
în miezul lui cu mbălsămat miros,
Să'n cap cu neamul tot și tot belsugul."

Poate era chiar viziunea aceluia articol 209 în care intra neamul românesc ca'ntr'o gură de iad, fără nici măcar a cruce de brad.

SPIITALUL DE URGENTĂ IMPANZIT DE INFORMATORI...

Vasile Nicolae student medicinist a trecut prin reeducarea de la Pitești și la eliberare acceptând să facă pactul cu diavolul a fost repartizat la Spitalul de urgență de la București. În acest an 1958, primind sarcina trasată de analiza lui Drăgici, a confecționat un lot de 9 medici ai spitalului pe care i-a denunțat securității.

Anchetatorul Boacă a "muncit" transpirând și lovind și'n stânga, și'n dreapta, până a reușit să țese procesul având ca suveică pe turnător, și au apărut pe "scena tribunalului următorii doctori:

GORDAN Victor 10 ani, MUNTEANU Eusebiu 8 ani, SARION Ion 8 ani, PALADE Dorin 7 ani, PLESA Emil 6 ani, DRĂGOI Valeriu 6 ani, STOICAN Octavian 6 ani, DOBRESCU Doru 4 ani și suveica Vasile Nicolae achitată. Toti trecuți prin articolul 209.

În plus această iudă Vasile Nicolae a fost promovată în 1970 ca medic legist la raionul Vidra.

SI INSTITUTUL DE PROIECTĂRI SI CONSTRUCTII DE MASINI, a avut loc în acest articol 209, datorită indicației dată ing. Bele, Gheorghe de a confecționa un lot. Dispoziția primită a fost pusă în scenă și pe 18 Feb. 1958 au fost arestați inginerii BALABAN Gheorghe, Mazilu Gheorghe, Moraru Nicolae, Vitănescu Constantin...

Toți erau arătați după indicațiile lui Bele că se întâlneau, țineau sedințe secrete, spuneau bancuri la adresa regimului. Realitatea era că mai fuseseră figuranți în altă înscenare, fără a fi condamnați.

La proces, nu numai arestații dar și unii martori ai acuzării au refuzat să recunoască declarațiile pe care fuseseră obligați să le semneze.

Președintele de sindicat, tipograful Simionescu a declarat în instantă: "Am fost forțat să semnez această declarație deoarece ce am fost anchetat fără întrerupere două zile și două nopți. Anchetatorul m-a pus să semnez spunându-mi că altfel nu mai ies din pușcărie. Am semnat, dar aici, în fața juriției am dreptul să spun adevărul adevărat, că nu este adevărat ce am semnat la anchetă."

Acuzații nu numai că nu se cunosc între ei, dar din cauza bătaii sunt de nerecunoscut.

Un acuzat protestează împotriva unei declarații mincinoase și este lovit cu patul armei de pilițian, iar președintele tace.

Ing. Balaban Gh. membru de p.c.r., acum vede cum se face dreptatea

de partidul pe care-l slujise, după ce simțise gustul sângelui în gură. Judecata a fost o formalitate, iar pedepsele sau dat frătește, câte 7 ani la fiecare ca să nu se supere.

Vitănescu Constantin care a dat o mână de ajutor schingiuitorilor colegilor lui, nu i s'a comunicat pedeapsa. Probabil i s'a dat o misiune de încredere.

SI PREZENTA OPEREI PE SCENA TEATRULUI DE "COMEDIE"

Toată suflarea românească era bine încadrată de ochii și urechile securității. Vigilentă lui Doru Masini a dat pe mâna securității un grup de cântăreți de la Opera română din București, printre care se numărau Dinu Bădescu și Cornelia Gavrilescu.

Și ei au "beneficiat" de art. 209.

O MĂRTURIE ZGUDUITOARE

Peste ani, în amintirile publicate ale preotului Dumitru Gh. Zamisnicu din com. Popricani-Iasi se spune:

"Am fost arestat pe data de 15 Iulie 1958 și pe data de 31 Decembrie același an, tribunalul Iasi m'a condamnat 20 ani de muncă forțată. Cinci ani mai târziu procesul meu a fost rejudecat din oficiu, iar crima mea a fost schimbată în simplu delict pedepsit cu 6 ani închisoare, pentru a justifica acești ani care mi-au fost furati din viață, ... eu care aveam misiunea să propăvăduiesc Sfânta Liturghie... Mănile mele obișnuite să officieze Sfintele Taine, au muncit timp de trei ani la curățirea canalelor de irigare, la ridicarea digurilor înalte cât casele, la cosit, la curățirea murdărilor, în timp ce mâncam carne de cal, sfeclă de zahăr, porumb crud, cartofi cruzi și în timp ce beam apă din Dunărea care purta spre mare murdăriile orașelor dintr'o jumătate de Europă.

Va veni o zi când poate cineva va răspunde de aceasta."

POTERILE ~~CURIERA~~ ^{COTREERAU} TOATĂ TARA ȘI INSCENĂRILE SE ȚINEAU LANT

Se răscoleau casele, se cercetau pădurile, se căutau în toate coclaurile munților, groaza se răspândise peste tot.

Așa că nu numai cele relatate până acum s'au petrecut ca o nepastă peste poporul român, dar astfel de lucruri abominabile ce lăsa în urma lor lacrimi și sânge aveau loc de exemplu și la Poșaga pe valea Ariesului, în Huneedoara unde s'a înscenat "Garda Albă", sau pe vale Drăganului și Huedin de unde au fost ridicati zeci de țărani sprijinitori ai doctorilor Iosif Capotă și Alexandru Dejeu, pe care i-au executat în Septembrie 1958 la Gherla.

SI NOI, DE VOIE, DE NEVOIE, CONSTRUIAM SOCIALISMUL

Desi eram năpădiți de vesti trunchiate venite pe "radio șant", altele mai verosimile prinse de la oameni mai serioși, continuam să ne facem "planul" să terminăm montarea sondei de la Valea Mare.

În Septembrie 1958 am plecat și eu într'o permisie la București: cu inima cât un purice.

Soția mi-a spus că se zvonea prin vecini că mai întreba câte cineva de soarta mea, ce fac, pe unde mai umblu....

Am trecut în fugă pe str. Dionisie Lupu, pe la colegul meu doctorul Emil Căpraru, care-mi fusese sigurul martor la căsătorie, dar mai ales să-i văd copilasul pentru care mă dusesem cu Emil să-i cumpărăm pătut. L-am găsit pe băițel și pe Herta, mama lui care era

posomorită. Am aflat nenorocirea. Emil Căpraru fusese arestat. *Enam*
 buimăcit. Mă întrebam cum s'a putut așa ceva, când îl știam cât de
 mult bine a făcut, iar pe mine mă ajutase în împrejurări destul de
 grave. În poziția lui de director al Căminului de studenți medici-
 niști se purtase ca un părinte al studenților și ajunsese asistent
 universitar datorită unor lucrări de excepție pe care le-a apreciat
 profesorul Rusescu, luându-l alături de el.

Arestarea se datoră binelui făcut, colegilor lui de odinioară
 și care intraseră în ghiarele securității în 1948-1949. Trecuți pe
 la Pitești cu grupul lui Turcanu și eliberați în 1954-1955, Aristotel
 Popescu, Nuti Pătrășcanu, Sică Enăchescu, Soroșiu Gheorghe, au apelat
 la fostul lor coleg, cadru universitar, ca să-i sprijine să se
 reînscriseră. I-a sprijinit. Și acești colegi care ieșiseră cu angajament
 și-au anunțat și ofiterii de securitate de care depindeau. Mult
 mult au venit ca martori ai acuzării la procesul înscenat pen-
 tru ajutorarea celor ieșiți din închisoare.

Am plecat amărît de lângă Herta și copilașul atât de dorit de Emil
 Căpraru. Dar și puțin îngândurat. Îl știam de mare caracter, dar
 știind prin ce se trece la securitate mă întrebam, dacă nu cumva
 printre listele de colegi și cunoștințe, nu dăduse și numele meu?
 Nu cumva de aceea eram căutat? Am păcătuit gândind la asta!

Dar s'a dovedit că niciodată în achete nu pomenise numele meu,
 după cum nici eu n-am pomenit nici un nume dintre colegi.

Înainte de întoarcerea pe șantier am trecut pe la întreprindere
 unde mi s'a întocmit dosar de promovare ca Tehnician 2 și mi s'a
 spus că se va face propunerea să mi se dea șefia de șantier cu de-
 rogare, la o sondă mare prin Oltenia. M-au rugat să am pregătite ata-
 șamentele și lucrările pentru că poate într'o lună voi fi anunțat.

Cum era firesc am trecut să văd și pe Nina Anca pe care n'o vă-
 zusem cam de aproape un an. Pe lângă faptul că era o greco-catoli-
 că nelipsită de la Bisericele Bărăției și Sf. Iosif, era și logod-
 nica lui Ion Bărbuș. Cu această ocazie am aflat că fusese la Ora-
 dea și reușise să-l vadă pe logodnic care avea 15 ani condamnare.
 Am mai aflat că iar se deslănțuise o prigoană contra supravietui-
 torii cultului greco-catolic și catolic. Deoarece episcopul Alex-
 andru Rusu al Maramureșului înaintase un memoriu prin care se
 cerea libertate deplină pentru Biserica Unită și memoriul a ajuns
 și la ambasadorul Franței pentru a fi expediat, au fost arestați 8
 prelați și condamnați. Printre ei se numărau episcopul de Lugoj *Ion Ploșcar*
Zenovie Păcășanu (prelatul papal, istoric și fost secretarul Marii Adu-
 nării de la Alba Iulia din 1918), Gheorghe Surdu, rectorul Misiunii
 greco-catolice de la Paris, preotul francez François care a para-
 lizat în timpul anchetei, fiind expulzat apoi, și alții.

Nina Anca era amărîtă fiindcă în cercurile greco-catolice care
 le frecventa se vorbea de o înăsprire a regimului în toate sectoa-
 rele. Ne-am înțeles să nu vorbim că ne-am întâlnit și s'a ținut de
 cuvânt chiar atunci când au adus-o la securitate ca să ne confrun-
 te.

AFARĂ CONTINUAU ÎNSCENĂRILE, ÎN TEMNITE NU ÎNCETAU TORTURILE

Teroarea asternută asupra țării după 1956 a continuat într'un mod barbar și în temnite. După ce s-au făcut unele mutări de teamă molipsirii din revoluția maghiară, în temnitele supraaglomerate a început teroarea, bineînțeles nemotivată.

În fața acestui nou val de abuzuri la Gherla s'a ripostat. Cel care a declarat greva foamei ca protest cerând venirea procurorului a fost neînfricatul Remus Radina. Iată devlatatia lui:

D. Nr. 3496 / 3

4.06.58.
 J. 08. va
 la dist. 5
 a dist. 7
 cu an. 6 an.

Declarație

Subsemnatul Radina J. Remus, condamnât 6 ani corect. pt. trecere de frontieră, actualmente detinut în Penitenciarul „Gherla”, declar că în urma venirii Domnului Procuror și în urma afirmatelor să sunt scos din golare, încetăz greva foamei începută la 25 Mai 1958, ca protest împotriva abuzurilor săvârșite de unele cadre din administrația acestui Penitenciar, abuzuri se încalcă „drepturile fundamentale ale omului” („în special dreptul la viață”) și „dignitatea și valoarea persoanei umane”.

În cazul când se va continua cu aceste abuzuri și cu unele metode de exterminare inadmisibile în secolul al XX-lea, voi începe o nouă grevă a foamei, ferm hotărât să mor sau să provoc o anchetă din partea organelor populare a țării și a acestei țări. - Amintesc că sănătatea mea e distrusă.

Menționez că oricine distinge (într'un fel sau altul) viața omului se face vinovat, atât în fața dreptului „international cât și a legilor naționale de „scremă împotriva umanității”.

Accastă declar. surtin și semnez. -

Detinut
Radina J. Remus.

1 Iunie 1958.

Tot la Gherla, numai după 2 săptămâni, pe 14 Iunie 1958, în plină zi orășenii s-au adunat în jurul închisorii la azul azul mitra lierei care a tras în detinutii din camera 59 terorizati de gardieni și care cereau venirea procurorului fiind lipsiti de aer și apă în vara toridă. Zvonul a circulat în țară fără detalii.

DIN MOLDOVA ÎN OLTENIA

Chemat la București m-am despărțit de ceilalți după 6 luni în care ne-am simțit că într'o vacanță, în care a dominat voia bună.

Spre jumătatea lui Noiembrie 1958 mi s-au înmănat planurile pentru montarea unei sonde de 43 m. înălțime ce trebuia să foreze la o adâncime de 3500 m.

Înainte de a ridica această sondă pe malul Dunării, în com. Cetate, trebuia să demontez sonda care fusese montată cu 4 luni mai înainte între Orodel și Plenita, la 20 km. de noul amplasament ce mi se indicase. Această mutare neprevăzută se datora faptului că la circa 800 m. adâncime se intrase într'un gol subteran.

Aveam două obiective. În timp ce se demonta sonda de la Orodel, trebuia să torn fundatiile celei de la Cetate. Aici era amplasat locul într'un șes nisipos la circa 4-500 m. de Dunăre, în fata conacului-ferma al lui Barbu Drugă, vestit prin fabrica lui de pâine de la Craiova.

Pentru demontare se trimisese muncitori calificați de la Ploiești, iar ca ajutoare de necalificați, angajasem pe plan local dintre țărani care erau în fierbere cu presiunile pentru intrare în gospodăria colective.

Lucrările de montare le-am început cu muncitori-țărani din comuna care era mare și avea brațe de muncă foarte multe. De la București mi s'a spus că pe lângă banii afectați lucrării voi mai fi sprijinit cu unele sporuri, fiindcă se apropia iarna, și unele premii de regie deoarece terenul nu permitea să se lucreze în acord la săpături, iar de construit drumuri nu aveam, deoarece amplasamentul se găsea chiar la soseaua care ducea în zisul port de la Cetate. De la început m-am înțeles cu oamenii asupra salariilor de bază care erau generale și cu promisiunea că dacă reușim să dăm sonda în termen poate vom obține și unele prime.

Pe lângă sondă mai aveam de construit baracamente metalice anexe ale sondei și grupul social pentru administrație, din panouri prefabricate, montate pe fundații de beton.

Fiind între cele două puncte de lucru, auzeam circulând fel de fel de informații din lumea satelor care indicau o stare de surexcitare a țăranimii. Trebuia să ascult și să nu comentez, având o experiență în spațe. Și am mai avut-o și la Valea Mare unde ajungeau vesti despre rășcoalele țăranesti din regiunea Galați. Acolo focul se aprinsese la Măcin și Isaccea în nordul mult frământatei Dobrogea, unde țăranii exasperați, că li se luase totul și veneau de la mașina de treierat cu sacii goi pe mână, ieșiseră din colective.

Unii obținuseră cererile înapoi și strigau acum: Vrem libertate. Acest strigăt de libertate îi făcuse pe țăranii din Luncavița să ia Sfatul Popular cu asalt, având ca exemplu vecinii lor din comuna Isaccea care și ei obținuseră cererile date forțat.

Ca un foc de paie scânteia eliberării din colective a sărit și pe Valea Siretului la Hângulești și Vânători, unde demonstrații aveau acelas obiectiv de a fi singuri stăpâni pe pământul lor, strigând cu sufletul la gură: Jos Colectivul!

Aici la Cetate, tot pe malul Dunării se auzeau aceleași vaiete și strigăte, parcă venite de Dunăre în sens invers. Așa se întâmplase la Măceșul de Jos, la Gura Jiului, unde nu te așteptai. Unii din țăranii din Rusănești de lângă Bals se spunea că și-au petrecut Crăciunul sub cnuturile securității din Craiova.

Santierul de la Cetate îmi convenea că în apropiere, la circa 30 km, se afla orașul. Băilești de unde era soția și unde la sfârșit de săptămână mergeam, mă simteam ca în familie.

La începutul anului 1959 a intrat în foraj și sonda, ocazie cu care au venit comisiile de la întreprinderea mea și de la Comitetul Geologic să se facă predarea-primirea. Totul a fost în ordine.

Pe 24 Ianuarie trecând prin fața Sfatului popular în drum spre sondă am rămas uimit când am auzit o fanfară a Căminului cultural cântând "Hora Unirii" și autoritățile cu sătenii prinși în horă. Până atunci era interzis să se cânte această "Horă", ca și Desteaptă-te, române. Acum la centenarul Unirii s-a dat voie să se revină la această festivitate.

Am auzit că la Cluj studenții au încercat această sărbătorire, dar organizatorii au fost arestați și condamnați.

Și la Cetate, după vreo 3-4 săptămâni forajul a intrat într'un gol de zeci de metri și a fost nevoie să se oprească.

S'a hotărât demontarea și mutarea ei în satul Corlățel de lângă Vânjul Mare, la vreo 40 km. nord dr Cetate.

Am reușit să obțin spor de izolare pentru muncitorii necalificați care oarecum erau obișnuți cu lucrările specifice sondelor și la mijlocul lui Februarie am început demontarea și transportul între cele două puncte.

Mi-a fost dat să fac aceste transporturi printr'o regiune în care țărani s-au răscolat împotriva forțării de a intra în colectiv, iar cei ce fuseseră obligați să intre, acum cereau să li se restituie cererile. Astfel am asistat la furia țăranilor din Vrata, Vânători, Vânju Mare, care blocau Sfaturile populare, drumurile de circulație, cerând cu insistență restituirea cererilor date forțat.

După vreo 3 săptămâni, revoltele au început pe 1 Martie la Giubega și Băilești și s-au soldat cu arestări.

Țăranii își apărau cu strânsnicie bucata de pământ. Ieșirea coltului ierbii le-a dat mai mult curaj. Băileștenii au reluat răscoala pe 6 Aprilie 1959. De fapt aici fusese un cuib de răscolati pe moșia lui Stirbei, în 1907.

Acum s-au solidarizat și satele din apropiere și tot la aceeași dată, ca la comandă, țărani din Silistea Crucii și Cioroiși furioși de minciunile ce li se dăduseră, în loc de produse, au dat foc la localul colectivului și la cererile date sub amenințarea forței.

Vestea se răspândește ca focul și scânteia nemulțumirilor sărea te miri unde, ba la Condrea, de nici apa Siretului nu-l putea stinge, ba la Deleni pe valea Tazlăului.

Se trezise și Ardealul ridicând pretenții împotriva reținerii grâului pentru însămânțări, cum a fost la Cuceu, lângă Jibou.

De la Corlățel unde rămăseseră doar niște finisări, am fost chemat în jurul lui 1 Mai.

TRIMIS PE VALEA MURESULUI

La București mi s'a înmănat devizul și planul de amplasare spunându-mi-se că la circa 11 km. nord de Toplița, în comuna Stânceni, se varsă pârâul Zebrac în Mureș. Mergând în spre izvor, la circa 1200 -1500 metri voi găsi un țaruș pe un dâmb, pe partea dreaptă. Eventual să întreb la Sfatul Popular că ei știu de doi băieți care au mers cu topometru când s'a fixat locul care este și pe planul ce mi se înmănașe.

N'a fost greu până am găsit amplasamentul, dar mai greu a fost gășirea unei camere pentru dormit.

După evaluarea la fața locului am telefonat la București anunțând că nu pot găsi pe plan local mai mult de 10 oameni și cerem permisiunea să aduc oamenii care lucraseră și la Cetate și Corlăntel. Imediat am cerut două mașini pentru cărat pietris din albia Muresului spre a putea repara drumul ca să putem începe transportul la amplasament. Cât privește grupul social pentru cazarea muncitorilor ce vor deservi forajul, lucrările pot începe imediat în curtea Sfatului Popular. Până atunci, cu primele mașini să se aducă și 2 corturi.

Eram pe 5 Mai 1959 și aveam vara în față putând ca prin August, Septembrie să înceapă forajul.

Primind tot ce aveam nevoie am demarat lucrările atacând în primul rând drumul care era distrus din cauza viiturilor și pe care trebuia să transportăm greutatea până la 20 tone, cele mai dificile fiind grănicul și cele două pompe foarte mari.

Printr'un telefon dat prin înțelegere, la o zi și oră convenită, m-am dus la poșta din Toplița și soția mi-a comunicat că trebuie să vină. Am înțeles ce însemna.

A sosit prin 10 Iulie spunând proprietarilor că pleacă la părinți și la venire mi-a spus că se tot interesează de mine, mai ales o vecină din fața casei.

Peste ani, aproape 4 decenii, am gășit notele informative ale respectivei persoane care confirmă că a auzit că sunt pe șantiere și soția este plecată la părinți.

Lucrurile par să fie mai complicate fiindcă Direcția Regională a Craiovei prin adresa nr.322 /2 Sept.1959 semnată de lt.col.Socol Petre se adresează secției raionale Băilești cerând:

"Luati urgente măsuri de identificarea numitei Ioanitoiu Aurora care este căsătorită cu Cicerone Ioanitoiu din București și care în prezent s-ar afla la părinții săi în Băilești.

Din informatii, susnumita este la părinți de 5 săptămâni. După identificare, prin mijloacele de care dispuneți, veți stabili dacă în zilele de 14,15,16 și 17 Iunie a.c. a fost în comuna Băilești și dacă nu a părăsit comuna. În cazul când a părăsit comuna, unde anume a mers, verificând dacă a fost în locul respectiv. Deasemeni, în perioada de la 28 Iulie până în prezent -dacă a părăsit domiciliul de la părinți, unde a mers și în ce scop. Dacă în ultima perioadă de timp au intervenit în viața acesteia unele schimbări, și anume.

Dacă a primit bani prin poștă de la soțul ei, cât anume a primit, dacă soțul ei Cicerone Ioanitoiu a fost văzut în această perioadă pe la ea, când, cât a stat, dacă a făcut cheltuieli esente din comun, care să se ridice la sume mari. Dacă a venit Cicerone Ioanitoiu cu cineva acolo la părinții lui Ioanitoiu Aurora, cu cine anume, cât timp au stat aceștia, cine erau, și unde au plecat.

Dacă în prezent soțul este plecat, unde anume și în ce scop, localitatea și locul de muncă, dacă urmează să mai vină, când.

Rezultatul fiind cerut urgent de MAI București, Direcția III-a, ni-l veți raporta în termen de 3 zile."

Sef Dir.Regională, Lt.col.Socol Petre / Sef Serviciu, Firu Jan

URMĂRIT PENTRU LOVITURA DE LA BANCA GIULESTI

Dovada că la începutul lunii Iulie fusesem căutat de securitate o dovedeste ordinul direcției III-a nr.311/VA/00217.755/18.VIII în care menționează Direcției Regionale Craiova că despre mine sau mai cerut relații prin ordinul nr.311/00228.072 din 9 iulie din 1958.

Deduc că la aceea dată venise soția la Valea Mare și-mi spuse-se că se interesau prin vecini despre mine fiindcă dispărașem din București și probabil atunci se făcuseră arestări printre fruntașii PNT și apăruseră prin declarațiile vreunui. Sau se întocmeau listele pentru arestările din 18/19 Septembrie, 1958.

Până la începutul lui 1958 eram sub supravegherea agenților care frecventau casa lui Constantin-Bebe Comănescu unde fusesem semnalat și dat în primire după eliberarea din 15-08-1954.

O altă dovadă că în grupul de patru (Victor Coconeti, Nicolae Martin, Octavian Rădulescu și subsemnatul-Cicerone Ionitoiu-), unul fusese făcut informator cu angajament și acela era Nicolae Martin cu numele conspirativ "Iancu Gorun". Această confirmare este făcută și reese din Adresa Direcției III-a MAI către Dir.Regionalei Ploiești nr.311/VA/00211938/18.VII.1959, semnată de Sef.Direcție Col.Budișteanu N. și Sef Serv.Lt.Col.Angelescu Gh.

Prin această adresă se ordonă:

"Luati măsuri urgente ca în cel mai acurt timp posibil să treceți la identificarea lui Nicolae Martin de profesie tâmplar, ce lucrează la Santierul I.S.E.M.-ului din Buzău.

Susnumitul este agent al organelor noastre și are numele conspirativ "Iancu Gorun". După identificare, veți lua legătura cu el personal spunându-i-se că sunteți trimis de căp.VASILE CONSTANTIN în vederea rezolvării unor probleme, în același timp îi veți pronunța și numele conspirativ (respectiv "Iancu Gorun").

După aceea vă veți legitima cu legitimitatea, tip MAI, după care îi veți cere relații asupra numitului Cicerone I., despre acesta ne interesează dacă mai lucrează cu el sau nu, unde anume poate fi găsit în momentul de față, de când nu mai lucrează împreună și dacă în perioada 14,15,16 și 17 iunie a.c. și 28,29, și 30 Iulie și până când ați primit prezentul ordin, s-au văzut împreună, unde anume s-au văzut și dacă a observat agentul la Cicerone I. ceva transformări și anume: Dacă și-a schimbat ochelarii pe care-i are, dacă și-a ras mustata sau s'a tuns, dacă a observat la el ceva sume de bani mai importante, sau schimbări în ceace privește îmbrăcămintea sa. Deasemenea dacă Cicerone I. a trimis ceva bani prin poșta soției sale care se află la Băilești, ce sumă de bani i-a trimis, dacă soția sa Cicerone Aurora se află cu el pe santier și unde era ea în această perioadă.

Dacă agentul a observat la Cicerone I. în ultimul timp o teamă de organele de stat, prin ce s'a manifestat ea și care este starea sa prezentă.

În cazul când Cicerone I. nu este cu el (cu agentul) să se prezenteze unde anume se găsește în prezent, localitatea, santierul, ce muncește acesta acolo, dacă are posibilități de comunicare cu el, cum, prin cine și cum se poate ajunge la el.

În cazul că veți stabili aceste date, îi veți comunica din partea noastră să ia legătura cu Cicerone Ionitoiu sub un pretext real și să stabilească cele solicitate. După ce execută cele de mai sus, să întocmească o notă informativă și să o înaintați la București de urgență cu primul curier. În cazul că nu are posibilități reale, să ia legătura cu el, urmând ca Dvs. să raportați telefonic la telefon nr.2247 căp. Vasile Constantin, locul unde se află Cicerone I. pentru a lua măsuri de identificare și identificarea lui." ss.Cl.Budișteanu N și Lt.col.Angelescu Gh.

Este clar că Martin Nicolae fusese angajat ca agent și în perioada Mai-Octombrie 1959 pe timpul cât lucraserăm împreună, la muntea Valea Mare. După aceea m'am despărțit de el și nu l-am mai văzut decât după eliberarea din Aug. 1964, la aceeași întreprindere, unde fusese adus în Centrală pentru merite "deosebite", iar după moarte am aflat că era socotit unul dintre cei mai buni agenți, mai bun chiar decât Drăgulănescu și Paul-Gil Sava.

Aceiași Direcție III-a a trimis și Dir. Regionalei Craiova Ordinul 311/VA/00211938/18.VIII.1959, semnat tot de col. Budișteanu N și lt.col. Angelescu Gh, plecat pe 20-08-1959 și prin care se cerea identificarea soției Ionitoiu Aurora, cu aceleași întrebări asupra zilelor din Iulie și cheltuielile făcute. Se cerea să se raporteze de executie la telefon 2347 (probabil interiorul centralei)

Mergând pe firul depistării enigmei cu zilele ce interesau Direcția, am descoperit că în dimineața de 28 Iulie 1959 la ora 8

un grup de cinci indivizi înarmați, patru bărbați și o femeie, purtând măști pe față și mănuși, au atacat și jefuit mașina Skoda Station 53.693 B., proprietatea Băncii de Stat a orașului București, ce staționa în fața filialei B.R.P.R. a raionului Gheorghiu-Dej, de pe Calea Giulești, lângă Maternitate, de unde au furat suma de 1.686.000 lei.

Imediat s'a dat alarma la Militie și Securitate, în toată țara și au fost puși sub urmărire o serie de suspecți. Cum eu dispărușem din obiectivul lor permanent, iar la atac participase și o femeie, imediat s-au luat măsuri "operative" de depistarea mea și a soției, peste tot.

În timpul acesta eu eram cu soția la Stânceni și se primise dispoziție de la ISEM să garantăm însoțirea casierei la cele 2 chenzine, când trebuia să ridice banii de la Tg. Mures și să-i aducă cu trenul. La biroul casieriei a trebuit să instalăm sonerie la pigiorul casierei și la mână, pentru a putea alarma în caz de atac.

O mică explicație. După ce au furat banii, folosindu-se de ge-taxul Moskvici (condus de soferul Rucăr Moise, după ce acesta adusesese un bărbat și o femeie dintre banditii care-l imobilizaseră pe sofer) cei cinci s-au îndreptat spre moara Ciurel și pe un câmp pe malul Dâmboviței au aruncat bacnotele de 1-leu, 5 lei și 10 lei. În continuare cu mașina au mers până pe str. Teohari, unde au abandonat-o și au luat tramvaiul.

Autorii loviturii au fost:

Ioanid Alexandru fost Leibovici Herman, lt. colonel de militie, șeful Direcției Militiei Judiciare;

Ioanid Paul, fost Leibovici Paul, fost prof. universitar la Academia Militară, membru PMR;

Sevianu Igor, fost Herscovici Igor, ing. aviator, membru PMR.
Glanzstein Abrasa-Sasa zis Musat, prof. de istorie, fost lt. militie împreună cu Barbu Cămpina au spart gemurile La Ateneu pe 15 mai 1946).

SEVIANU Monica, născută Alfandari, fostă Abraham după primul soț, ziaristă.

După comiterea loviturii, patru din ei au plecat din București rămânând să revină pe 16 Sept. Să-si împartă banii, până atunci a rămas numai Ioanid Alexandru care prin relațiile din militie să afle măsurile ce se iau și să le contracareze.

Trebuiau să se întoarcă pe 16 Sept. să împartă banii. Intre timp soferul însoțit de securitate colinda toate restaurantele. Și într-o zi, se zice că la Herăstră, ar fi zărit figura lui Ioanid pe care-l adusese la Banca Giulești în dimineața de 28-08-1959 și ar fi sesizat pe însoțitorul care-l salutase. Acesta ar fi adus la cunoștință superiorilor și cu toții au rămas uimiți deoarece-l cunoșteau, dar l-au pus sub supraveghere. Se mai spune că în ajunul lui 16 Sept. Glanzstein Abrasa zis Mușat s-ar fi dus să cumpere stofă englezească și cea care furniza marfa ar fi umplut Bucures-tiu că de unde are bani să cumpere așa ceva.

Pe 16 Septembrie banii s-au împărțit, o parte de 450.000 cu o parte din armament au dus la Ioanid Alexandru, iar altă parte de 510.975 lei și alt armament au ajuns la Feins Isac din str. Pote-rasi nr. 36.

Urmăriți pas cu pas, s'a trecut la arestarea lor și până în seara de 17 Septembrie 1959, au ajuns în beciurile securității 17 persoane implicate în această lovitură, inclusiv tănuitorii.

În 1960 cei patru bărbați care au executat jaful de la Banca Giulești au fost executați, iar femia Monica Sevianu, după condamnarea la moarte, i s'a comutat pedeapsa în muncă silnică pe viață și după eliberarea prin grațierea din 1964 a plecat în Israel.

MEREU PE ȘANTIERE, PE VALEA MUREȘULUI

În timp ce eram căutat la București și soția urmărită la Băilești, eu lucram liniștit la Stânceni fără să bănuiesc ce se urzea în spatele meu. Probabil nici colegul meu Martin Nicolae devenit informator nu știa șantierul unde mă găseam.

Muncitorii pe care i-am adus de la Cetate mi-au relatat despre o răscoală, cum nu a mai fost alta în regiune, ce a avut loc în apropiere la Ciuperceeni Noi lângă Calafat. Pe 3 Iunie țărani nemaiputând suporta represiunea, satul fiind invadat de activiști de partid care-i forțau să se înscrie, s-au răscolit și au asaltat Sfatul Popular și au devastat sediul G.A.C.-ului. O altă parte din țărani au luat la bătaie pe activiști care au fugit peste câmp și au răsturnat mașinile, chiar și pe una a miliției.

După 2 zile, pe 5 Iunie au venit întărituri ale securității și au trecut la arestări numeroase.

Prin celelalte comune s'a declansat un val mare de arestări, în principal învățători, preoți și țărani înstăriți (chiaburi).

Din comuna Cetate printre arestați se afla preotul Ioan COLIȚĂ care slujea de 34 de ani în comună și care avea 9 copii. Îl cunoscusem și eu pe timpul cât lucrasem la montarea sondei. El mai fusese ridicat ca administrativ de la 15 Aug. 1952 până în 1954.

Acum fusese "turnat" de colegul lui de altar - preot Constantin Popescu - ca sfātuiește pe țărani să nu se înscrie în colectiv.

Bietul preot torturat la securitate, de securistii Keleman și Molnar de la Craiova, a ajuns în lagărul de exterminare Ostrov-Măcin, unde a și fost exterminat după câteva luni, pe 6 Oct. 1959, rămânându-i copiii fără sprijinul părintesc.

Revoltele continuau în regiune și chiar se extinseseră. Se spunea și chiar a fost adevărat că în comuna Dăbuleni, tot în Iunie, țărani au devastat Sfatul Popular și la fel ca la Cetate au fost bătuți activiștii de partid.